

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117219627
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117219627.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: E. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. J. XXXX/XX, XXX XX Q., o zaplatenie 778,91 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/179/2017-76, zo dňa 14. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 778,91 eura, úroky vo výške 184,07 eura a úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 778,91 eura od 25.08.2017 do zaplatenia. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 % .

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 565, § § 517 ods. 2, Občianskeho zákonníka, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Súd odôvodnil napadnutý rozsudok vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Poštová banka, a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 25.09.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 1.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 24 mesačných splátkach po 56,62 eura mesačne, ročná úroková sadzba bola vo výške 25,50 %, RPMN bola 28,70 %, priemerná RPMN bola 46,06 %, dátum prvej platby bol 15.10.2013, dátum konečnej splatnosti úveru bol 15.09.2015, celková výška nákladov bola 272,50 eura. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas a právny predchodca žalobcu listom zo dňa 08.08.2014 oznámil žalovanému, že pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere je o viac ako tri mesiace po lehote splatnosti a zároveň upozornil žalovaného, že ak k úhrade dlžnej sumy nedôjde do 15 dní, bude banka oprávnená využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, vyhlási úver predčasne splatným pričom bude žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Zásienka bola žalovanému odoslaná dňa 08.08.2014. Žalovaný dlžnú sumu neuhradil a právny predchodca žalobcu

listom zo dňa 25.08.2014 oznámila žalovanému, že sa jeho úver stáva k 25.08.2014 predčasne splatným v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy k uvedenému dňu bola 1.164,61 eura, z toho istina bola vo výške 936,02 eura, úrok bol vo výške 184,07 eura, poplatky za upomienky boli vo výške 39,28 eura, poisťné bolo vo výške 5,24 eura. Zásielka adresovaná žalovanému na adresu označenú žalovaným v zmluve ako korešpondenčná bola právnenému predchodcovi žalobcu ako odosielateľovi vrátená dňa 02.09.2014 z dôvodu, že adresát je neznámy. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 uzavretej medzi spoločnosťou Poštová banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom.

4. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, keďže právny predchodca žalobcu pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojho podnikania, žalovaný takto nekonal. Žalovaný neplnil svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, do dňa podania žaloby žalovaný dlžné splátky neuhradil. Celkový dlh žalovaného pozostáva z istiny poskytnutého úveru vo výške 778,91 eura, úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 184,07 eura (výšku úroku do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru mal súd preukázanú z výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 25.08.2014), ktoré sumy v konaní neboli sporné, preto súd vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 778,91 eur, úroky vo výške 184,07 eur.

5. Žalobca žiadal priznať aj úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vo výške 101,39 eura a žiadal priznať aj úrok vo výške 25,50 % ročne z nesplatennej istiny vo výške 778,91 eura od 25.08.2017 do zaplattenia.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách už zaoberala. Podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, Uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012) dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia, počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru a s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, resp. 517 Občianskeho zákonníka. V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 182/2011).

7. Žalobca v žalobe tvrdil, že v zmysle Obchodných podmienok v prípade ak sa úver stane predčasne splatným, veriteľ je ďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v zmluve o úvere. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že žalobca nemá nárok na úroky za poskytnutie úveru po zosplatení úveru ani v prípade, ak to bolo stranami dohodnuté, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/345/2017-68 zo dňa 17.09.2018, ktorý v ods. 16 uviedol: Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaoberá so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ). Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyše sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a vl. n. 87/1995 Z. z. Treba hovoriť o neplatnosti takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods.2 OZ). Vzhľadom na uvedené skutočnosti

súd žalobu v časti o zaplatenie úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vo výške 101,39 eura a vo výške 25,50 % ročne zo sumy 778,91 eura od 25.08.2017 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

8. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 08.09.2014, nakoľko v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyzvala banka žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy, zásielka bola vrátená banke dňa 28.08.2014 ako nedoručená z dôvodu, že adresát je neznámy, žalovaný do 10 dní dlžnú sumu neuhradil, preto sa dňom 08.09.2014 dostal do omeškania. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 08.09.2014, kedy výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,25 %. Žalobca však žiadal priznať úroky z omeškania až od 25.08.2017, ktorý návrh súd nemohol prekročiť a priznať žalobcovi viac, preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 778,91 eura od 25.08.2017 do zaplatenia.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), keď žalobcovi bola zo sumy 1.417,40 eura priznaná suma 1.023,25 eura (istina 778,91 eura, úrok 184,07 eura, úrok z omeškania 60,27 eura /úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 778,91 eura od 25.08.2017 do 14.02.2019/), z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 72 % a hrubý úspech žalovaného 28 %. Čistý úspech žalobcu je 44 % (72 % - 28 %), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 44 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby podal odvolanie žalobca. Svoje odvolanie odôvodnil poukazom na:

- ustanovenie § 365 odsek 1 písmeno a) C. s. p. tým, že neboli splnené procesné podmienky;
- ustanovenie § 365 odsek 1 písmeno f) C. s. p. tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- ustanovenie § 365 odsek 1 písmeno h) C. s. p. tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998, tak, ako to uvádza vo svojom odôvodnení súd, s týmto záverom sa stotožniť nemožno, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné.

12. Žalobca poukázal na § 16 ods. zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého: „Spotrebiteľ má právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne splatiť pred dohodnutou lehotou splatnosti. V takom prípade je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.“ Výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru.

13. Žalobca poukázal na rôznorodú rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

14. V prípade zmluvného úroku žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od

ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj nárok žalobcu na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať.

15. Žalobca poukázal na ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou zmluve. Úroky je povinný platiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.), z jazykového výkladu ktorého je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V zmysle vyššie uvedeného s ohľadom na bod 6.4 Obchodných podmienok: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa žalovaný oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom na zmluve. K vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo tak ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky.

16. Žalobca nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného.

17. Zároveň žalobca upriamil pozornosť súdu na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti konštatoval, že dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Zároveň žalobca uviedol, že zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku.

18. Žalobca poukázal na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 41Co/13/2018 zo dňa 16.08.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 11Co/22/2018 zo dňa 28.06.2018 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 43Co/1/2018 zo dňa 25.01.2018. Rovnako poukázal aj na odlišné stanovisko sudcu a bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana L'alíka, ktorý okrem iného konštatoval, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavru akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. 3. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevymoženia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnenne obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. 4. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagatelné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“

19. Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alternatívne žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu

a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

20. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C. s. p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

22. Podľa ustanovenia § 387 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

23. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie istiny v sume 778,91 eura s úrokom 285,46 eura, úrokom zo zostatku nesplatennej istiny t.j. zo sumy 778,91 eura vo výške 25,5 % ročne od 25.8.2017 do zaplatenia, a úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 778,91 eura od 25.08.2017 do zaplatenia.

24. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá v časti o zaplatenie úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

25. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite, logicky aj presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré ako správne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia a za účelom vysporiadania sa s odvolacími námietkami otca, uvádza nasledovné:

26. S nastolenou otázkou kumulácie zmluvných úrokov s úrokmi z omeškania sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal, s jeho dôvodením sa odvolací súd stotožňuje a má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je možné vyhodnotiť ako nepreskúmateľné a arbitrárne. Súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení rozhodnutia na zákonné ustanovenia, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal, uviedol svoje myšlienkové pochody, ktoré ho priviedli k záverom, vyjadreným v rozhodnutí.

27. Odvolací súd dáva za pravdu konštatovaniu žalobcu, že súdna prax v otázke kumulácie nároku veriteľa na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení s úrokmi z omeškania nie je jednotná, o čom napokon svedčí i poukázanie na rozhodnutia krajských súdov. Jednotná v tejto otázke nie je ani odborná verejnosť, či akademická obec. Odvolací súd sa však prikláňa k tomu názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Právne svoj názor opiera aj o ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je záväzok platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, z čoho vyplýva, že úroky sa môžu účtovať len do splatnosti záväzku, v preskúmvanej veci - do zosplatnenia. Odvolací súd k nastolenému problému ďalej dodáva, že tak ako aj konštatoval žalobca vo svojom odvolaní, zosplatnením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. V preskúmvanej veci sa zmenil obsah záväzku tak, že dlh sa stal splatným 25.08.2014 namiesto konečnej splatnosti úveru dňa 15.09.2015. Ku dňu 25.08.2014 sa stal dlh splatným spolu s príslušenstvom - zmluvnými úrokmi a od nasledujúceho dňa (pretože dlžník dlžnú sumu aj s

úrokmi nesplatil) patria veriteľovi úroky z omeškania v zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a § 396 ods. 1 C. s. p. a žalovanému ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

30. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).